

епически стилъ на Омира, много отъ които сж
сжщевременно битови картини:

А не довършваха женитѣ все пакъ речъ...

Понѣкога така се жица размотай
на стѣкнатия станъ; стопанката чевръсто
се приведе да я прихване, съ два я прѣста
полека залови, — а ето изведнѣжъ
се тя преметне пакъ, изщѣпната, надлѣжъ
изъ вжтакѣтъ, а ей и друга — и додето
съ тѣхъ да се справи тя, несѣтно се времето
изнизва....

Укоръ върху укоръ се сипѣха безчетни
върху събранитѣ....

Понѣкога така чевръститѣ зидари,
макаръ клепалото отдавна да удари,
за работа, въ ржце ужъ взели сѣчива,
подхванатъ разговоръ — полека се слова
въ глѣчъ заплетатъ, глѣчѣта превърнатъ и на врѣва.
А първомайстора, на нѣкжде отлжченъ,
нечакано предъ тѣхъ съ укоръ застане злѣченъ,
и сепнуватъ се тѣ — ни дума ни мѣлва...
По опитъ знаятъ тѣ: най буенъ гнѣвъ престава
и най-ядовна речъ добъръ добива край,
за който премълчи на време и претрай...

А тъмна буря гнѣвъ се въ младата му грѣдь
събираше и гмежъ отъ мисли се рояха
въ умѣтъ му: прѣсвани, тѣ въ мигъ се пакъ берѣха
— тѣй както, привечеръ на слѣнце, пѣргавъ рой
мушици се виятъ предъ пжтника и той
замахне ли съ ржка — тѣ повече налитатъ....
... И тресне. Запрѣщи грѣмъ подиръ грѣмъ —
въ букакъ
като че ли кога дърва сѣкатъ дървари.

Последното сравнение напомня Омирово-
то въ „Илиада“: